

СПРАВА «ЗАХАРОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF ZAKHAROV v. UKRAINE)

(Заява № 52784/19)

Стислий виклад рішення від 10 листопада 2022 року

На момент подання заяви до Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник відбував покарання у виді довічного позбавлення волі у Вінницькій установі виконання покарань №1.

До Європейського суду заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) з огляду на те, що законодавство не передбачає можливості для засуджених до довічного позбавлення волі задоволення їхніх клопотань про перегляд покарань у виді довічного позбавлення волі.

Заявник висунув також інші скарги за різними статтями Конвенції.

Розглянувши скаргу заявника, Європейський суд зауважив, що Конвенція не забороняє застосування покарання у виді довічного позбавлення волі до осіб, яких було визнано винними у вчиненні особливо тяжких злочинів, наприклад, у вбивстві. Однак для того, щоб таке покарання відповідало вимогам статті 3 Конвенції, воно має бути *de jure* та *de facto* скоротним, що означає як наявність у засудженого перспективи звільнення, так і можливість перегляду вироку.

Посилаючись на свою попередню практику, зокрема на рішення у справі «Петухов проти України (№2)», Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції.

Щодо інших скарг заявника Європейський суд вказав, що у контексті всіх наявних у нього документів та з огляду на належність оскаржуваних питань до сфери його компетенції ці скарги не відповідають критеріям прийнятності, або не виявляють

жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї. Європейський суд відхилив цю частину заяви відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Оголошує прийнятними скарги на покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення, а решту скарг у заяві – неприйнятними;

3. Постановляє, що ці скарги свідчать про порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з покаранням у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення;

4. Постановляє, що встановлення порушення само собою становить достатню справедливу сатисфакцію».